

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 3.

Anden Session.

2det Møde.

Mandagen den 7de October.

(Fortfat).

Finantsministeren (fortfat): Uden er det principmæssigt, fordi man, naar Contoirholdet er adskilt fra Gagen, ikke alene er istand til lettere at forsøge hiint, men ogsaa istand til, uden at gaae vedkommende Embedsmænds Krav paa Erstatning for nær, at formindste det, hvor Forretningernes Omfang maatte tage saaledes af, at dertil var skellig Grund. — Jeg skal tillade mig at meddele den Comitee, som Thinget maatte nedsette i Sagen, en detailleret, schematisk Fremstilling af, hvorledes de nærværende Amtsforvalteres Gager og øvrige Indtægter og Contoirhold have stillet sig, og hvorledes de stille sig efter dette Lovudkast. Jeg har ikke troet at burde optage det, som et trykt Tillæg til selve Loven, fordi det har nogen Banfærlighed at trykke det. Derimod troer jeg, at det vilde være tilstrækkeligt, naar det paa denne Maade fremstilles, og skulde det saa af vedkommende Udvalg ansees nødvendigt til Dplysning for Thingets Medlemmer, at det trykkes, vil man altid nærmere derom kunne forene sig.

§ 5 er der foreslaaet Noget, som idetmindste under denne Benævnelse er nyt; der er nemlig foreslaaet Alderstillæg. Det vilde, naar man ikke ønskede istedetfor et fremmed Ord at bruge et dansk, hvor man nogenlunde kunde finde det, maaskee være et mere betegnende Navn i Diebliffet, naar det benævnedes Anciennetetsstillæg. Der er nemlig foreslaaet, at Amtsforvalterne i Forhold til deres Tjenestetid, som saadanne, skulle have et Tillæg. Der er foreslaaet for de 32 Amtstuer i det Hele 12 Alderstillæg; nemlig for de 2 ældste Amtsforvaltere hver 500 Rbd., de 4 næste 350 Rbd., og for de 6 efter disse 200 Rbd. Anledningen dertil er den, at, medens der vel kan skel-

nes mellem Omfanget af Forretningerne ved de forskjellige Amtstuer, saaledes som Udkastets § 3 viser, at de kunne classificeres i forskjellige Afdelinger, saa er der dog paa den anden Side en vis Overensstemmelse i Forretningernes Art, der gjør, at den Mand, der kan ansees istand til at bestyre et af de mindre Amtsforvalterembeder, i Reglen ogsaa kan ansees istand til at bestride et af de større. Denne Overensstemmelse i Embedernes Natur giver Anledning til at gjøre det ønskeligt for den Embedsmand, som har siddet længere paa eet Sted, at kunne blive der fremdeles, og dog naae nogen Forbedring i sine Indkomster, uden derfor at behøve at gaae til et andet Embed, og derved komme i en ny Kreds, hvor han ikke er kjendt. Det er ogsaa vel bekiendt, at saavel Skatteyderne som Embedsmændene selv befinde sig bedst ved ikke at flytte, eller idetmindste, hvad Amtstuerne angaae, at flytte saa lidet som muligt. Hertil kommer endnu et andet Hensyn. Det har meget ofte været Tilfældet, at Amtsforvalterne ikke have kunnet naae Avancement i den Klasse, hvortil de hørte, fordi, medens Concurrenzen hyppigt er mindre om de mindre Amtstuer, saa kommer der farlige Concurrenter af andre Classer til de større Amtstuer. Naar Staten aflægger de større Amtstuer med saa høit et Beløb, som den vil i det Hele taget anvende paa Amtsforvalternes Lønning, men ikke beregner Noget som Alderstillæg, saa bliver naturligviis Fristelsen for andre Classer til at gaae ind i Amtstueembederne saa meget større, og Skaden for de yngre Amtsforvaltere bliver altsaa ogsaa saa meget større. Naar man derimod kan beholde en Deel af den hele Sum, som Staten har bestemt til Amtsforvalternes Lønning, til Fordeling efter Alderen, saa fyldestgøres derved et meget væsentligt Niemed. Jeg troer ogsaa, at den Omstændighed, at Ancienneten alene regnes efter Amtsforvalternes Tjenestetid som